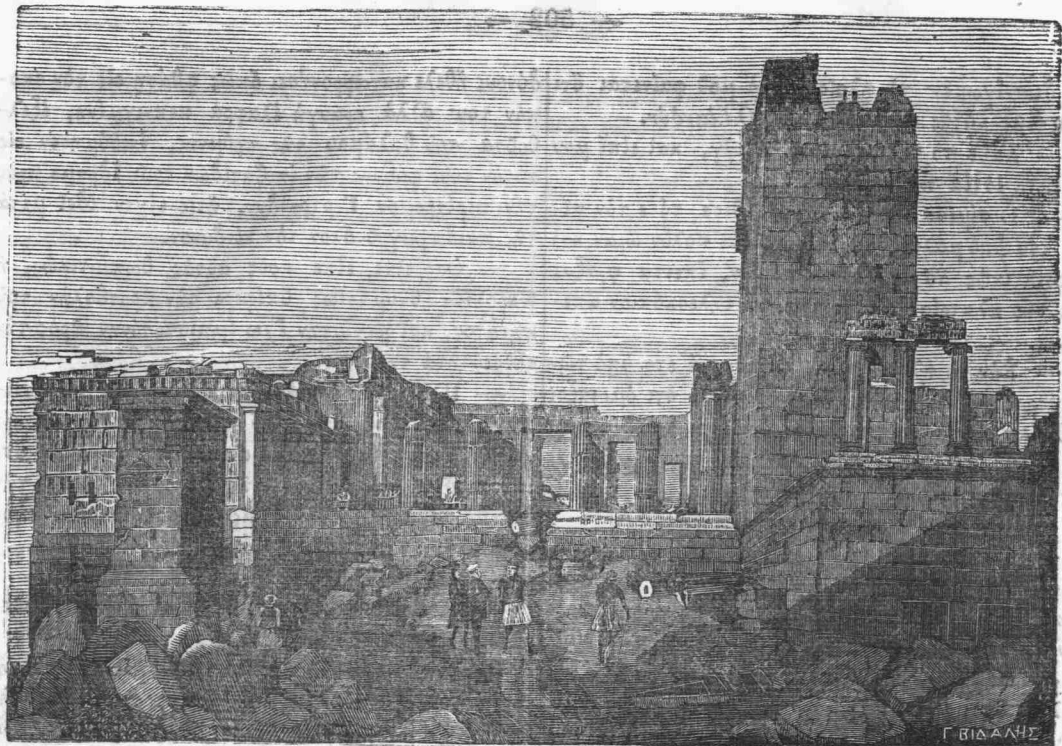

ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ.

Φυλλιδ. 70.

Τόμος Η'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1855

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

(Συνέχεια, ὅρα Φυλλ. 69.)

Τῷ ὄντι ἐκ τοῦ ἀπεγνωσμένου τρόπου καθ' ὃν ὁ Οὐίλντερ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διέταξε καὶ ἀνεπετάσθησαν ἅπαντα τοῦ πλοίου τὰ ἱστία καὶ τὰ προσαρτήματα αὐτῶν, σφοδρῶς πνέοντος τοῦ ἀνέμου, ἡδυνάτο τις νὰ δυσπιστήσῃ πρὸς τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ. Πρὸ πολλοῦ οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι εἶχον ἐννοήσει ὅτι αὐτὸς ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὸ ἐπερχόμενον πλοῖον, ὅπερ παραδόξως ἐμμείτο πάσας αὐτῶν τὰς κινήσεις· καὶ ἐπεθύμουν μὲν καὶ αὐτοὶ τὴν ἀποφυγὴν ταύτην, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν ὁ πλοίαρχος ἔλαβεν ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς· λίαν ῥιψοκίνδυνος· διὸ συνειννοθεῖς μετὰ τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ, τοῦ ἐτέρου ὑποπλοίαρχου, ὁ Ἄριγγ ἐπλησίασε πρὸς τὸν Οὐίλντερ καὶ εἶπε.

— Δὲν βλέπω, κύριε πλοίαρχε, νὰ προπερνῶμεν τὸ ἄγνωστον πλοῖον, ὅσα καὶ ἂν κάμνωμεν.

Ὁ Οὐίλντερ ἐρύμφε πάλιν ταχὺ βλέμμα πρὸς τὸν

ὀρίζοντα, καὶ χωρὶς ν' ἀποκριθῇ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ὁ ἄνεμος ἔπνεε.

— Τὸ πλήρωμα γογγύζει ἐργαζόμενον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐπανελάβεν ὁ Ἄριγγ μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν.

— Ὅσακις κρίνω ἀναγκαῖον ἐγὼ νὰ δώσω διαταγὴν τινα, ἀπεκρίθη ἐντόνως ὁ Οὐίλντερ, τὸ πλήρωμα πρέπει νὰ ὑπακούῃ καὶ ὄχι νὰ γογγύζῃ, κύριε.

Ὁ ὑποπλοίαρχος Ἄριγγ ὀπισθοδρόμησε καὶ ἀνέλαβεν ἥθος ταπεινὸν καὶ ὑποταγμένον· ἐπὶ μίαν στιγμὴν προσεποιήθη ὅτι παρητῆρει τὰ νέφη, τῶν ὁποίων ἡ τυχρὴ συμπίκνωσις ἐφαίνετο προαγγέλουσα καταιγίδα, ἔπειτα συναθροίσας ὅλας του τὰς δυνάμεις ἐπατήληεν εἰς τὸ προκείμενον.

— Πλοίαρχε, εἶπε, φρονεῖς ὅτι ἡ Καρολίνα θὰ δυνηθῇ δι' ἀνθρωπίνων μέσων νὰ ἀποφύγῃ τὸ ἄγνωστον αὐτὸ πλοῖον;

— Φοβοῦμαι ὅτι ὄχι, ἀπήντησεν ὁ νέος πλοίαρχος μειδιάσας ὡς ἐάν κατέβαλλε μέγαν ἀγῶνα ὅπως ἀποκρύψῃ τὸν λογισμόν του.

— Καὶ ἐγὼ, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ὑποπλοίαρχος εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὅσα καὶ ἂν κάμνωμεν δὲν θὰ

τοῦ διαφύγωμαι· τὸ πλοῖον αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως μὲ τὸν Ὀλλανδρῦν.

— Ἀάθε τὸ τηλεσκόπιον, Ἀριγγ, καὶ εἰπέ μου μὲ ποῖα ἱστία πλέει ὁ ξένος.

— Ὁ τίμιος ὑποπλοίαρχος ἔθεσε τότε τὸν πῖλόν του ὑπὸ μάλην, παρετήρησε ἐπὶ πολὺν ὥραν καὶ προσεκτικῶς τὸ ἄγνωστον πλοῖον, ἔπειτα φράξας διὰ τῆς πλατείας χειρὸς του τὸ τηλεσκόπιον ἀπεκρίθη.

— Ἐάν τὸ πλοῖον αὐτὸ κατισκευάζετο ὑπὸ τῶν συνήθων ἐργατῶν, δὲν ἤθελα διττάσαι ὅτι ὁμοιάζει καθ' ὅλα μὲ τὰ λοιπὰ πλοῖα, ὅτι ἔχει τρεῖς ἱστῶν, τὰ κάτω ἱστία του, τὸ ἱστῖον τοῦ ἐπιδρόμου, καὶ τὸν φλόκον του.

— Καὶ τίποτε περισσότερον;

— Τίποτε.

— Καὶ μολοντοῦτο, Ἀριγγ, μὲ ὅλας τὰς προσπαθείας μας δὲν κατωρθώσαμεν νὰ τὸ προπεράσωμεν οὐδὲ μίαν ὀργυῖαν.

— Θεέ μου, ὑπέλαβεν ὁ ναῦτης σείων τὴν κεφαλὴν, ὅλαι μας αἱ προσπάθειαι θὰ ἀποβῶσιν ἀνωφελεῖς· εἰς μάτην ἡμπορεῖς νὰ κομματιάσῃς τὰ πανία καὶ τοὺς ἱστῶν τοῦ πλοίου, δὲν θὰ μεταβάλλῃς ὅμως τὴν θέσιν μας ἀπέναντι τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ πλοίου πρὶν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὅτε ἴσως θὰ τὸ ἴδωμεν νὰ πετάξῃ διαμιάς εἰς τὰ σύννεφα.

— Ἀδιάφορον, θὰ προσπαθίσω νὰ τὸ ἀποφύγω καὶ ἂν πρόκειται νὰ πετάξω τὴν Καρολίαν ἔξω τοῦ ὕδατος.

— Πιθανόν, ἐάν αὐτὴ ἔχῃ πτερὰ ὡς τὸ πουλὶν· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἀντὶ νὰ πετάξῃ φοβοῦμαι ὅτι θὰ βυθισθῇ· ἐταξείδευσα μὲ ὅλους τοὺς καιροὺς, πλοίαρχε, ἀλλὰ . . .

Τὸ στόμα τοῦ ἐκλείσθη αἰφνιδίως. Μελανὸν καὶ φοβερὸν κύμα ὑψώθη τότε μεταξύ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ σημείου τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ὡς μετέωρον τρομερὸν ἐπῆρχετο κατὰ τοῦ πλοίου, ἀπειλοῦν νὰ καταβυθίσῃ πᾶν τὸ πλοιοκτόν. Ὁ Οὐίλντερ περιέμενεν ἐναγωνίως τὴν προσβολὴν, καὶ διὰ μίαν στιγμὴν συνησθάνθη ὅτι εἶχεν ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς φρονήσεως ἐξωθήσας τὴν Καρολίαν κατὰ τοιούτων κυμάτων· εὐτυχῶς ὅμως τὸ κύμα θραυσθὲν ὀλίγας τινὰς ὀργυῖας μακρὰν τοῦ πλοίου, ἐκάλυψε τὸ κατὰστρωμά του δι' ἀφροῦ μόνον. Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἡ πρῶρα ἐκαλύφθη ἐντελῶς ὑπὸ τῶν ὑδάτων· τὸ πλοῖον βραδέως ἀνέκυψε γέμον ἀπειραριθμῶν φωσφορικῶν ἐντόμων τῆς θαλάσσης, ἱστάθη ὡς ἵππος ἐξαφνισθεὶς, καὶ διαν ἀνέλαβε τὸν δρόμον του τοσοῦτο καταβεβλημένον ἔχωρει, ὥστε ἔλεγες καὶ ἤθελε νὰ ἐλέγξῃ τοὺς ὁδηγούς του δια τὴν ἀπερισκεψίαν των. Ὁ Ἀριγγ παρετήρησε τὸν πλοίαρχον ἐν σιωπῇ καὶ ἐνόηκε τὴν ταραχὴν ἣτις κατεῖχεν αὐτόν· οἱ ναῦται ἀσυστόλως ἦδη καὶ φανερώς ἐξέφρασαν τὴν δυσἀρεσκειάν των, καὶ ἐπροφῆτευσαν ὅτι ἀναπόφευκτον ἐπακόλουθον τοιαύτης ἀπερισκέπτου θρασύτητος ἦθελεν εἶσθαι ἡ ἀπώλεια τοῦ πλοίου. Ἀλλ' ὁ Οὐίλντερ ἔμενεν ἀκαμπτος. Σταθερὸς εἰς τὰ ἀπόκρυφα σχέδιά του, καὶ τρομερωτέρους ἔτι κιν-

δύνους ἤθελε καταφρονήσει ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του· ἀλλὰ κραυγὴ ἐλαφρὰ πεπνιγμένη, ἐξελοῦσα τοῦ θαλάμου τῆς πρύμνης, ἐνεθύμησεν εἰς αὐτόν τοὺς φόβους τῶν ἐπιβατῶν του· ἔδραμε πρὸς τὴν περίτρομον Γερτρούδην, ἣτις εἶχεν ἰδεῖ μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ ὅλον τὸν κίνδυνον.

— Θάρρειτε, εἶπε πρὸς αὐτάς θωπευτικῶς, ἡ Καρολίνα θαυμασίως ὑπέφερε τὴν προσβολὴν τοῦ κύματος, καὶ μεγίστην ἔχω ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν στερεότητά της.

— Πλοίαρχε, ἐπανελάβην ἡ πρεσβύτες, γνωρίζω τὸ φοβερὸν στοιχεῖον τῆς θαλάσσης, καὶ εἰς μάτην προσπαθεῖς νὰ μὲ ἀπατήσῃς· γνωρίζω ὅτι ἐπισπεύδεις τὸν δρόμον τῆς Καρολίνης ὑπὲρ τὴν συνήθη ταχύτητά της· ἔχεις λόγους ἱκανοὺς πρὸς δικαιολογίαν τῆς τόλμης σας;

— Μάλιστα, Κυρία, ἔχω.

— Καὶ εἶναι καὶ αὐτοὶ ὡς οἱ ἄλλοι περιεκλεισμένοι εἰς τὴν καρδίαν σας;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω, κυρία, ἀπήντησεν ὁ νεανίας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐννοεῖτε ἀκούοντως τὴν ἐπιστήμην μας, εἶμαι ἐξβαίος, ἐννοεῖτε ὅτι, ὅπως διευθυνθῇ πλοῖον ἐπάνω εἰς τὸν ἄνεμον, πρέπει ὅλα του τὰ ἱστία νὰ ἀναπετασθῶσι.

— Δύνασθε τοῦλάχιστον νὰ ἀποκριθῇτε εἰς μίαν μου ἐρώτησιν. — Θὰ δυνήθωμεν νὰ διέλθωμεν ἀκινδύνως τοὺς σκοπέλους τοῦ Ἀτερᾶ;

— Ἀμφιβάλλω.

— Τότε διατί δὲν ἐπιστρέφομεν ὅθεν ἤλθαμεν;

— Συγκατανύετο εἰς αὐτό; ἠρώτησεν ὁ νέος πλοίαρχος ζωηρῶς.

— Ἐγὼ θέλω νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ Γερτρούδη μετὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν ζωηρότητος.

— Καὶ ἐγὼ, ἐπανελάβην ἡ παιδαγωγὸς ἡσύχως ἐπιθυμῶ μέγας νὰ ἀφήσω αὐτὸ τὸ πλοῖον. Δὲν σᾶς παρακαλῶ πλέον νὰ μᾶς ἐξηγήσῃτε τὰ μυστήριά σας, σᾶς παρακαλῶ νὰ μᾶς ἐπαναφέρητε εἰς τοὺς ἐν Νευπὸρ φίλους μας.

— Δὲν εἶναι ἀκατόρθωτον τοῦτο, ἐψιθύρισεν ὁ Οὐίλντερ· μὲ τὸν ἄνεμον τοῦτον θὰ ἐκάμναμεν ἀρετὸν δρόμον εἰς ὀλίγας ὥρας. — Ὑποπλοίαρχε Ἀριγγ!

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἔδραμεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ πλοίαρχου καὶ κατ' αἰτήσιν τούτου ἔλαβε τηλεσκόπιον καὶ παρετήρησε τὸ ἄγνωστον πλοῖον. Ὁ πλοίαρχος τὸ παρετήρησεν ἐπίσης καὶ ἐκραύασεν ἐν ἀνυπομονησίᾳ.

— Δὲν φέρει πλέον ἱστία.

— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ δεισιδαίμων ὑποπλοίαρχος· ἀλλὰ τί σημαίνουν ἱστία καὶ τί ἄνεμος οὐριος ἢ ἐναντίος εἰς τοιοῦτον πλοῖον;

— Ἀριγγ, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος, βλέπεις, ὁ ἄνεμος γυρίζει πολὺ νότιος καὶ εἰς τὰ μαῦρα σύννεφα αὐτὰ τὰ ὁποῖα πυκνώνονται ἴσα ἐμπρὸς μας φοβοῦμαι μήπως ὑποκρύπτεται τίποτε· βλέπεις τὰ ἱστία πόσον γίνονται βαρέα· ἐλάφρωσέ τα ὀλίγον γυρίζωντα κατὰ τὸν ἄνεμον.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀκούσας τὴν διαταγὴν ταύτην ἔμεινε ἐκστατικός· διότι πολλὰ ἐξήγησις δὲν ἐχρειάζετο ὅπως ἐννοήσῃ ὅτι διὰ τῆς κινήσεως ταύτης τὸ πλοῖον ἐλάμβανε τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν, καὶ ἐπομένως ἐπέστρεφεν ὅθεν ἦλθε. Διὸ ἀπετόλμησε νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἀπορίαν του.

— Ἐλπίζω, πλοίαρχε, εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ σοῦ κακοφανῇ, ἂν γέρων ναύτης καθὼς ἐγὼ, σοῦ εἶπῃ τὴν γνώμην του περὶ τοῦ καιροῦ. Ἐγὼ, ὅταν τὸ πλοῖον κινδυνεύῃ, πάντοτε εἶμαι πρόθυμος νὰ πλησιάσω εἰς τὴν ξηράν. Ἀλλὰ διὰ τὴν ὥραν, συστῆλόντες ὀλίγον τὰ ἱστία μας, ἡμποροῦμεν, νομίζω, νὰ μείνωμεν ἀνοικτὰ χωρὶς κίνδυνον.

— Εἶπα νὰ στρέψῃ τὸ πλοῖον κατὰ τὸν ἄνεμον, εἶπεν ὁ Οὐίλντερ ἀποφασιστικῶς. Νομίζω ὅτι δὲν χρειάζεται πολὺς κόπος διὰ νὰ μὲ ἐννοήσῃτε.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ὑπήκουσε, διότι, ἥσυχος καὶ εὐπειθὴς αὐτὸς δὲν εἶχε πλέον τί νὰ εἶπῃ μετὰ διαταγὴν τόσον ἔντονον. Ἀλλ' ὅτε τὸ πρόσταγμα μετεβιάσθη εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον Κνιστεᾶδ καὶ τοὺς ναῦτας, μόλις αὐτοὶ συνέσχον τὴν δυσαρέσκειαν αὐτῶν, τόσον παράλογος τοὺς ἐφαίνετο ἡ παλιμβουλία τοῦ πλοίαρχου· ἀλλ' οὗτος ἔμεινε ψυχρότατος εἰς τὰ συμπτώματα ταῦτα τῆς ἀπαρεσκείας.

Ἐν δὲ τούτῳ ἡ Καρολίνα, ὁμοίᾳ πρὸς πτηνὸν ὅπερ εἰς μάτην παλαῖσαν πρὸς τὴν θύελλαν ὑποχωρεῖ ἥδη εἰς αὐτὴν ὅπως ταχύτερον πετάξῃ, καὶ ἡ Καρολίνα ὠλίσθησε διὰ τῶν κυμάτων τὰ ὅποια διαβλώμενα εἰς τὴν πρῶράν της περιέζωνον αὐτὴν ἐκατέρωθεν ὡς δύο ποταμοὶ πυρὸς θαμβοῦ. Ὁ ἄνεμος ἦν ἥδη ἐπιτήδειος εἰς αὐτὴν, τὰ ρεύματα βοηθητικὰ καὶ δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκη νὰ διατηρῇ πάντα αὐτῆς τὰ ἱστία. Ἡ γνώμην τοῦ πληρώματος ἦν ὅτι καὶ πάλιν πολλὰ ἱστία ἔφερεν ἐν νυκτὶ τόσον ἀπειλητικῇ, ἀλλὰ τοῦ πλοίαρχου ἡ γνώμην δὲν ἦτο τοιαύτη.

Τὴν ἀλλαγὴν ταύτην τῆς διευθύνσεως ἐμīmῆθη πάραυτα καὶ τὸ ἄγνωστον πλοῖον, τὸ ὅποῖον θὰ ἐξελάμβανε τις ὡς σκιὰν τῆς Καρολίνης ἐπὶ τῶν συμπεπνικνομένων νεφῶν τὰ ὅποια ἦσαν συνεσσωρευμένα εἰς τὸν ὀρίζοντα. Καὶ ἐκώλυε μὲν τὸ σκότος τοῦ νὰ διακρίνῃ τις ἂν εἶχεν αὐξήσει ἢ ἐλαττώσει τὰ ἱστία του, ἀλλὰ προφανὲς ἦτον ὅτι δὲν ἦν δυνατὸν νὰ διαφύγῃ τις τὴν καταδιώξιν του, ἡ δὲ ἀσυνήθης εὐχέρεια περὶ τὰς κινήσεις του ἤρχισε νὰ ἐμβάλλῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ πλοίαρχου δεισιδαίμονας ιδέας περὶ παρεμβάσεως δυνάμεως ὑπερφυσικῆς.

Ἐνῷ δὲ ὁ ταλαίπωρος πλοίαρχος ἐπειράτο νὰ διασκεδάσῃ τὰς ιδέας ταύτας, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα μετέβαλλον ὄψιν. Ἡ φωτεινὴ ἐκείνη γραμμὴ ἡ ἐκτεινομένη κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος ἀπωλέσθη, ὡσεὶ τὸ παραπέτασμα τοῦ στερεώματος, ἀνοικθὲν ὅπως ἀφήσῃ τοὺς ἀνέμους νὰ ἐξέλθωσιν, ἐπανεκλείσθη ἔπειτα. Τὰ νέφη συνεπυκνοῦντο πρὸς ἀνατολὰς καὶ συνεχέοντο μετὰ τῶν ὑδάτων. Πρὸς δὲ δυσμὰς ἀπέραντον νεφῶν παραπέτασμα ἠγείρετο

μακρὰ δὲ ζώνη φωτὸς πελιδνοῦ προσέβαλλεν ἀπαισίως τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ ὥχρου τοῦ φωτὸς ἐφαίνετο τὸ ξένον πλοῖον, ἀλλ' ἤρχοντο στιγμὰὶ καθ' ἃς ἐφαίνετο διαλυόμενον εἰς ἀέρα καὶ ἀναβαῖνον ὡς ἀερῶδὲς τι μετέωρον εἰς τὸν οὐρανόν.

Κεφάλαιον ΙΣΤ'.

Ὁ πλοίαρχος τῆς Καρολίνης ἐνόησε τοὺς ἀπαισίους τούτους οἰωνούς, ἅμα δὲ εἶδε τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐν ἣ ἑταλαντεύετο τὸ ἀντικείμενον τὸ ἐπὶ τοσούτῳ διεγείραν τὴν προσοχὴν καὶ τοὺς φόβους του, ἀφῆκε κραυγὴν ἀντηχήσανσαν δίκην βροντῆς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου.

— Ἢ! ἔτοιμοι νὰ μαζεύσετε ὅλα τὰ λαῖφα (κολοτελάτσες)! Ὅλοι εἰς τοὺς στίγγους! Κάτω οἱ θώρακες! ὅλα τὰ ἱστία νὰ μαζευθοῦν!

Ἡ γλῶσσα αὐτῇ ἦν οἰκία εἰς τοὺς ναῦτας καὶ εὐνοϊκῶς τὴν ἤκουσαν πάντες· διότι κατ' ἀρχὰς ἐνόμισαν ὅτι ὁ ἄγνωστος αὐτῶν πλοίαρχος διεκινδύνευε τὴν ἀσφάλειαν τῆς Καρολίνης μηδεμίαν δίδων προσοχὴν εἰς τὰ σημεῖα τοῦ καιροῦ. — Ἀπαν τὸ πλήρωμα εὐρέθη ἔτοιμον ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, τὰ ἱστία κατέπεσαν ὡς νέφη καὶ τὸ πλοῖον ἡλευθερώθη τοῦ βάρους του. Εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην τὸ πλήρωμα ἀνέπτυξεν ἅπασαν αὐτοῦ τὴν δραστηριότητα καὶ ἕως στιγμὴν ἀνέκοψε τὸ ἔργον του ὅπως θεωρήσῃ τὴν δύσιν, ἔνθα ἕκαστος, κατὰ λόγον τοῦ πνεύματος καὶ τῆς μαθησεώς του, ἤθελε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν τύχην του.

Τὸ ξένον πλοῖον δὲν ἐφαίνετο πλέον, ἀποκρυβὲν ἐν τῇ θαμβῇ ὁμίχλῃ τῇ καλυπτούτῃ τὰ πάντα. Αὐτὸς ὁ Ἰκεανὸς ἐφαίνετο ἀγγέλλων ὅτι γενικὴ ἀναστάσις τῶν ὑδάτων προητοιμάζετο. Τὰ κύματα ἔπαυσαν πλέον θραυόμενα καὶ ἀφρίζοντα, μαῦροι δὲ ὄγκοι ὕδατος ὑψοῦντο πρὸς ἀνατολὰς ζοφεροὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φωτός. Ὁ ἄνεμος, ὁ πρὸ ὀλίγου δροσερὸς καὶ οὐριὸς σχεδόν, κατέπιπτε καὶ καθίστατο ἀβέβαιος, μετ' ὀλίγον δὲ τὰ βαρέα ἱστία ἠκούσθησαν κτυπώμενα ἐπὶ τῶν ἱστῶν, φρικώδης δὲ σιωπὴ ἐπεκράτει πανταχοῦ. Αἰφνης σπινθὴρ φλογὸς διεπέρασε τὸν φρικώδη ζόφον τῆς θαλάσσης, ἥτις ἀφῆκεν ὡσεὶ ὀρυγμὸν τινα θηρίου πυροβοληθέντος. Οἱ ναῦται παρετηρήθησαν ἐναγωνίως, ὡσεὶ ἡ φωνὴ αὐτῇ τοῦ Θεοῦ ἀνήγγειλεν εἰς αὐτοὺς τὸν κίνδυνον· ἀλλ' ὁ πλοίαρχος ἤκουσε ἐν μέσῳ ταύτης τῆς ταραχῆς κρότον κανονίου, καὶ ἐψιθύρισεν ἐν ἀλαζονίᾳ.

— Μήπως νομίζει ὅτι κοιμώμεθα; ἡ καταιγὶς τὸν ἐπρόφθασε καὶ θέλει νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ. Νομίζει τάχα ὅτι παρεδόθημεν εἰς τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰς οὐκ τῶ;

Ὁ Οὐίλντερ ἔκαμε γύρους τινὰς ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἔφερε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔπειτα πρὸς τοὺς ἱστούς καὶ ἔπειτα πρὸς τὸ προσδοκοῦν πλήρωμά του, καὶ τέλος ἐφώνησε — εἰς τετράγωνον αἱ ὀπίσω κεραῖαι! πᾶραυτα δὲ αἱ κεραῖαι ἐπρίξαν ἀπαισίως, λαβοῦσαι τὴν ὀρισθεῖσαν θέσιν.

— Σφίξτε τὰ κάτω ἱστία, ἐπανελάθειν ὁ πλοίαρχος· ἔπειτα ῥίψας νέον βέλεμα ἐπὶ τὸν ἀπειλητι-

κὸν ὁρίζοντα προσέθηκε — Μαζεύσατε τὸ μέγα ἱεῖον, τὸν ἐπίδρομον, καὶ τὸν ἀρτέμονα! ἐπάνω, σφίξατε τὰ ἱστία! θάρρος, παιδιὰ, θάρρος!

Οἱ ναῦται ἐβλεπον τὸν κίνδυνον καὶ ἡ προθυμία των διηγείρετο ἔτι μᾶλλον διὰ τῆς ἡσύχου καὶ ἐν-τόνου φωνῆς τοῦ Οὐίλδερ. Ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἱστῶν με εὐκίνησιαν καὶ ταχύτητα γαλῶν, καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ τὰ ἱστία συσταλέντα κατὰ κιλύδρους, περιεδίδθησαν ἕκαστον ἐπὶ τῆς κεραίας του· οἱ ναῦται κατέβησαν μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος μεθ' ὅσης ἀνέβησαν· ὁ ἄνεμος εἶχε καταπέσει καὶ ἡ Καρολίνα θαρέως ὠλισθαίνει διὰ τῶν κυμάτων τὰ ὁποῖα καθ' ἑκάστην στιγμὴν καθίσταντο ὁμαλώτερα, ὡς ἐὰν ἡ θάλασσα ἐναποταμίευεν ἤδη εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τοὺς ἀφροὺς διὰ τῶν ὁποίων πρότερον ἐκκλύπτετο ἅ-πασα αὐτῆς ἡ ἐπιφάνεια. Οἱ ὄρυγμοι οἱ ἐξερχόμενοι τοῦ ὠκεανοῦ, τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ἐπὶ τῶν προ-σώπων ἐξωγραφημένη ἀγωνία, τὰ πάντα συνέβα-λον ὅπως ἀποδείξωσι τὸ ἐπίτημον τῶν παλμωδῶν τούτων στιγμῶν τῆς προσδοκίας. Οἱ δύο ὑποπλοί-αρχοι, κατὰ πρῶτον ἤδη εὐεθέντες ἀνευ ἐργασίας, ἐπλησίασαν πρὸς τὸν πλοίαρχον.

— Ὅποιαν τρομερὰν νύκτα τὴν ἔχομεν ἀπόψε πλοίαρχε, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἄριγγ.

— Εἶδα καὶ ἄλλας πολὺ χειρότερας καὶ περισ-σότερον ἀπροσδοκίτους, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλδερ.

— Κατ' εὐτυχίαν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἄριγγ, μᾶς ἔδω-σε καιρὸν νὰ προετοιμασθῶμεν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἄλλης ἡ θύελλα αὕτη συνοδεύεται ἀπὸ τὰ τρομερώ-τερα συμπτώματα.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κνιστεᾶδ διὰ φωνῆς βραγγῆς παρόμοιον καιρὸν ἔκαμνε ὅταν εἶδα τὸν Βεζούβιον ἐκρηγνύμενον.

— Τοιοῦτον ἐπίσης ἔκαμνε καὶ ὅτε ὁ Γροιλανδὸς ἔπεισεν εἰς τὰ παράλια τῶν Ὁρκάδων, προσέθετο ὁ Ἄριγγ.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Οὐίλδερ, τί ἡμποροῦμεν νὰ κάμωμεν περισσότερον; Οὔτε φύσημα ἀνέμου δὲν ἀκούεται, καὶ τὸ πλοῖον γονατίζει.

Οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι δὲν ἐγνώριζον τί νὰ προτεί-νωσι· ἀλλ' ἀμφοτέρω ἐβασκανίζοντο ἀπὸ προαισθή-ματα δεισιδαιμονίας, ἐνισχυομένης ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῆς πραγματικῆς φοβερᾶς ὀψεως τῆς νυκτός. Ὁ Ἄριγγ ἐξέφρασεν αὐτὰ ἐν τῇ ἀποκρίσει του.

— Ναί, εἶπεν, ἡ Καρολίνα εἶναι καθὼς πρέπει, ἀλλ' ὅμως ὅσον ἄξιον πλοῖον καὶ ἂν ἦναι δὲν εἶναι εὐκόλουν νὰ διαφύγῃ ὅποιονδῆποτε ἀπὸ τοὺς Ὀλλαν-δοὺς ἐκείνους· οἱ ὁποῖοι πάντοτε τρέχουν, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τις ποῖον ἄνθρωπον ἔχουν εἰς τὸ πηδάλιον των, με ποῖαν πυξίδα ταξιδεύουν καὶ ποῖος τοὺς διοικεῖ.

— Τοιοῦτον πρέπει νὰ ἦναι τὸ νέον πλοῖον, προ-σέθηκεν ὁ Κνιστεᾶδ. Ἀφοῦ τόσον καιρὸν ἔμεινεν ὑπὸνέμον, ἰδοὺ τώρα μᾶς φθάνει προσήμιμον, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τις πῶς καὶ διατί.

— Εὐχαρίστας ἄρινα εἰς τοὺς κυρίους τοῦ πλοίου τὸ μερίδιόν μου τοῦ τελευταίου μηνός, διὰ νὰ μάθω ποῖαν σημαίαν ἔχει αὐτὸ τὸ πλοῖον, εἶπεν ὁ Ἄριγγ.

— Γάλλος, Ἰσπανός ἢ διάβολος, ἰδοὺ αὐτό! ἀνέκραξεν ὁ Οὐίλδερ· καὶ τραφεῖς πρὸς τὸ προσ-δοκοῦν πλήρωμα ἐπρόσθεσε.

— Ἐξὼ τὰ ὀπίσω ἱστία! ἐπάνω ἡ κεραία τοῦ ἐπιδρόμου!

Οἱ ναῦται ὑπήκουσαν ἐν σιωπῇ, ἀλλὰ μετ' ἀπε-ριγράπτου δραστηριότητος· διότι δὲν εἶχον οὐδέ στιγμὴν νὰ χάνωσι. Τὰ ὑδατῶδη ὄρη τὰ ὁποῖα συ-νεσωρεύοντο πρὸ ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας κατὰ τὸ μεσημβρινοδυτικὸν μέρος ἔφθανον τὴν Καρολίαν. Ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἀπολέσει τὴν ὑγρασίαν ἐκείνην τὴν χαρα-κτηρίζουσαν τὸν ἀνατολικὸν ἄνεμον· ἐλαφρὰ δὲ θάλασσα πτηνὰ ἐπετρύγιζον περὶ τοὺς ἱστούς, ἀπαί-σισι πρόδρομοι τῆς καταιγίδος. Καταπληκτικὸς μηχανισμὸς συνετάραξεν αἶφνης τὸν ὠκεανόν, ἡ ἐπι-φάνεια τῶν ὑδάτων διεκυμάνθη, ἐξρύτιδῶθη καὶ κατελήφθη ὑπὸ σινδόνης ἀφροῦ ὑπολεύκου καὶ διαυ-γοῦς. Τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνέμου ἡσθάνθη πάραυτα τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον δεχθὲν αὐτὸν κατὰ πλευράν, ἔκλι-νε τοὺς ἱστούς αὐτοῦ ὑπὸ τὴν βαρεῖαν ὁρμὴν τοῦ ἀέρου.

— Τὸ πηδάλιον πρὸς τὸν ἄνεμον! τὸ πηδάλιον πρὸς τὸν ἄνεμον! ἐβόησεν ὁ Οὐίλδερ, πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μας!

Ὁ πηδάλιουχος ἐξεπλήρωσε τὴν διαταγὴν, ἀλλὰ τὸ πλοῖον δὲν ἀνηγέθη, οἱ δὲ ἱστοὶ ἔκλινον πρὸς τὸν ὁρίζοντα.

— Θάρρος καὶ ἀφοβία! εἶπεν ὁ Οὐίλδερ ἀρπά-σας ἀπὸ τὸν βραχίονα τὸν ὑποπλοίαρχον Ἄριγγ, ὅς-τις ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὡς τρελλὸς, ἐν-τροπῇ, ὑποπλοίαρχε, νὰ κάμνης οὕτω σὺ ὅστις χρεω-σταῖς νὰ δώσῃς τὸ παράδειγμα τῆς γενναιότητος εἰς τοὺς ἄλλους· φέρε ἕνα πέλεκυν.

Ταχὺς ὡς ἡ ἀστραπὴ ὁ ὑποπλοίαρχος εὗρε τὸν πέλεκυν καὶ ὁ ἴδιος ἀνέβη εἰς τὴν κεραίαν τοῦ ἐπι-δρόμου ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν δοθησομένην διαταγὴν.

— Πρέπει νὰ κόψωμεν, ἠρώτησε τὸν βραχίονα ἔχων ὑψωμένον καὶ δ' αὖ φωνῆς τῆς ὁποίας τὸ ἐντο-νὸν καὶ τὸ σταθερὸν ἀπεδείκνυνον ὅτι ἡ πρώτη του ταραχὴ εἶχε διασκεδασθῇ.

— Στάσου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος· τὸ πλοῖον ὑπα-κούει εἰς τὸ πηδάλιον;

— Παντελῶς, κύριε.

— Τότε κόψε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Οὐίλδερ.

Τριγμὸς ἰσχυρώτερος διεδέχθη τὴν διαταγὴν ταύ-την. Μετὰ πολλοὺς κτύπους στιβαρῶς κατενεχθέν-τας ὁ μέγας ἱστὸς κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν με-τὰς κεραίας, τὰ ἱστία, τὰ σχοινία καὶ λοιπὰ ἐξαρ-τήματα, ἡ δὲ Καρολίνα ἀνωρθώθη ὡς ἵππος ἐκ-φορτισθεὶς καὶ ἤρχισε πάλιν πλέουσα.

— Ἀνασηκόνεται! ἀνέβησαν οἱ ναῦται ἄφωνοι μέχρις ἐκείνου καὶ μετέωροι μετὰξὺ ζωῆς καὶ θά-νάτου.

— Καθαρίσατε! προσέθηκεν ὁ πλοίαρχος. Ἔτοι-μοι νὰ μαζεύσῃτε τὸν μικρὸν δόλων· καθαρίσατε τὸ κατὰστροφμα ἀπὸ τὰ τεμάχια αὐτά· κόψατε, κό-ψατε, φίλοι μου, λάβετε τοὺς πελέκεις καὶ τὰ ἐγγει-ριδιά σας· κόψατε τὰ πάντα.

Οἱ ναῦται εἰργάζοντο μὲ τὴν δραστηριότητα ἐκείνην τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ ἐλπίς, ἐκόπησαν δὲ ἐν μιᾷ στιγμῇ τὰ σχοινία τὰ κρατοῦντα τοὺς ἱστούς, καὶ ἡ Καρολίνα ἀόπλος κατὰ τῆς θυέλλης, ἐφαίνετο μόλις ἐγγίζουσα τὰ ἀφρίζοντα κύματα, θὰ ἔλεγεσθε δὲ ὅτι ἡ βία τοῦ ἀνέμου τοῦ ἐπιχυνομένου λάθρως ἐπ' αὐτὴν καὶ διὰ πατάγου βροντῆς, ἤθελε συνάρπάσει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ στοιχείου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκυμάτιζε. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ ἡ καταιγὶς ἐξερράγην ἤδη, ναύτης τις ἀφῆκε κυματίζοντας τοὺς κεροίακας τοῦ μόνου ἱστίου τὸ ὁποῖον ἔμενε· τὸ ἱστίον δὲ τοῦτο καὶ τοὶ λευκόμενον ἠπείλυνε νὰ παρασύρῃ μεθ' αὐτοῦ τὸν ἱστὸν τοῦ ἐπιδρόμου, τὸν μόνον μένοντα ἔτι ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ὁ Οὐίλντερ ἐνόησε πάραυτα τὴν ἀνάγκην τῆς προλήψεως τοῦ νέου τούτου κινδύνου.

— Ὁ ἱστὸς οὗτος, εἶπε πρὸς τὸν Ἀριγγ, δὲν θὰ δυνηθῇ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ν' ἀντισταθῇ εἰς τοιαύτην ὁρμὴν· ἐὰν πέσῃ μόνος κατὰ τὴν πρῶραν, θὰ δώσῃ τιναχμὸν εἰς τὸ πλοῖον ὁ ὁποῖος εἴμπορεῖ νὰ ᾔναι ὀλέθριος· πρέπει νὰ στείλωμεν ναύτας τινὰς ἐπάνω διὰ νὰ λύσωσι τὸν δόλωνα ἀπὸ τὰς κεραίας του.

— Ὁ ἱστὸς τοῦ ἐπιδρόμου λυγίξει ὡς τὸ καλάμιον, ἀπεκρίθη ὁ ὑποπλοίαρχος· τὸ νὰ στείλωμεν ἐπάνω ἀνθρώπων, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς καὶ νὰ τὸν ῥίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ἐχéis δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλντερ πεισθεὶς περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ ὑποπλοίαρχου. Μείνε ἐδῶ, καὶ ἐὰν μὲ συμβῇ κανὲν δυστύχημα, προσπάθησε νὰ φέρῃς τὴν Καρολίναν εἰς κανένα ἐκ τῶν λιμένων τῶν ἀρκτικῶν παραλίων.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ πλοίαρχος ἔρριψε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐκβάλλῃ τὸ ἔνδυμά του.

— Τί κάμνεις, αὐτοῦ πλοίαρχε; ἐβόησεν ὁ ὑποπλοίαρχος θέσας τὴν χεὶρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ πλοίαρχου του.

— Ὑπάγω ἐπάνω νὰ κόψω τὸ ἱστίον τοῦ δόλωνος· χωρὶς τούτου θὰ χάσωμεν τὸν ἱστὸν καὶ ἴσως καὶ τὸ πλοῖον.

— Εἶναι φανερόν τοῦτο, κύριε· ἀλλὰ κανεὶς ἀς μὴ εἶπῃ ὅτι ἄλλος ἐξεπλήρωσε τὸ χρέος τοῦ Ἀριγγ. Τὸ χρέος σου, κύριε πλοίαρχε, εἶναι νὰ ὁδηγήσῃς τὸ πλοῖόν· εἰς τὸν λιμένα, τὸ δὲ ἐδικόν μου νὰ κόψω αὐτὸ τὸ πανίον. Ἐὰν μοῦ συμβῇ κανὲν δυστύχημα σημειώσατέ το εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου, ἀναφέροντες καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐφέρθη αὐτὸ εἶναι ὁ καλλίτερος ἐπιτάφιος τοῦ ναύτου.

Ὁ Οὐίλντερ δὲν ἔκαμεν οὐδεμίαν ἀντίστασιν. Ἀνέλαβε τὴν σκοπευτικὴν θέσιν του, ἐδέχθη δὲ τὴν αὐθόρμητον πρότασιν τοῦ ὑποπλοίαρχου ὡς ἀνθρώπος ἀπὸ πολλοῦ εἰθισμένος νὰ ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντά του ἀκριβῶς, ὅσον κινδυνώδῃ καὶ ἀνῶσι, καὶ μὴ ἐκπληττόμενος, ἐὰν ἄλλος ἀνθρώπος ἐμπνέται ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων. Ὁ ὑποπλοίαρχος ὄνει, χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ, ἔλαβε τὸν πέλκυν του καὶ ὤρμησεν εἰς τὸν ἱστὸν τὸν καμπτόμενον ὑπὸ τῆς δεινῆς τοῦ ἀνέμου βίας καὶ ἐτοιμόδροπον. Οἱ ναῦται ἐνόησαν τὸν σκοπὸν του καὶ πέντε ἢ ἑξὲς ἐκ τῶν μάλ-

λον ἡλικιωμένων, κινούμενοι ὑπὸ αἰσθήματος ὑπερφανίας, ἐπήδησαν κατόπιν αὐτοῦ ὅπως συμμερισθῶσι τὸν κίνδυνον.

— Καταβῆτε ἀπὸ τὸν ἱστὸν, ἐβόησεν ὁ Οὐίλντερ διὰ τῆς θαλασσοῦ σάλπιγγος, καταβῆτε ὅλοι πλὴν τοῦ ὑποπλοίαρχου.

Οἱ ναῦται ἔμειναν ἐπτοημένοι ἐκ τῶν λόγων τούτων, ἀλλ' ἦσαν ἀρκούντως ἐνθουσιώδεις, ὥστε ἀντὶ νὰ ὑπακούσωσιν ἐσκορπίσθησαν ἐπὶ τῶν κεραίων. Ὁ ὑποπλοίαρχος ὠφελήθεις ἐκ στιγμιαίου κοπασμοῦ τοῦ ἀνέμου ἀπέκοψε τὸ σχοινίον τὸ κρατοῦν τὴν μίαν τῶν κάτω γωνιῶν τοῦ ἐπιδρόμου. Τὸ ἱστίον ἀπεσπάρθη τῆς κεραίας μὲ πάταγον καταπληκτικὸν καὶ ἔπεσε πρὸς τὰ ἑμπρός· οἱ ναῦται ἠκολούθουν αὐτὸ ἔτι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ὅτε ἡ κεραία ἡ κάτω ἐθραύσθη ὑπὸ τῆς ὁρμῆς τοῦ ἀνέμου.

— Καταβῆτε, ἐβόησε καὶ πάλιν ὁ Οὐίλντερ καταβῆτε, πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σας. Εἰς καὶ μόνος ναύτης ὑπῆκουσεν εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην καὶ ἐρρίφη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μὲ ταχύτητα ἀνέμου. Τὰ σχοινία ὅλα ἐκόπησαν ὡς νῆμα λεπτὸν, ὁ ἱστὸς ἐλυγίσθη, ἔκλινε καὶ κατεβυθίσθη εἰς τὰ κύματα. Ὁ Οὐίλντερ ὡς ἀστραπὴ ὤρμησε πρὸς τὰ ἑμπρός καὶ εὐδιακρίτως εἶδε τὰ θύματα κεκολλημένα ἐπὶ τοῦ καταπεσόντος ἱστοῦ. Εἶδε μάλιστα μετὰξὺ αὐτῶν τὸν γενναῖον Ἀριγγ τείναντα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα πρὸς ἀποχαιρετισμόν, ὡς ἀνθρώπος ἀπολέσας μὲν πᾶσαν ἐλπίδα, ἐγκαρτερῶν ὅμως εἰς τὴν τύχην του ὡς γενναῖος ναύτης. Ἐπειτα καὶ ἱστὸς καὶ ἀνθρώποι ἐχάθησαν εἰς τὰ κύματα τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἔτοιμα νὰ καταπίωσι τὸ πλοῖον ὁλόκληρον.

— Ἔτοιμοι νὰ ῥίψητε τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐφώνησεν ὁ πλοίαρχος λησμονήσας ὅτι ἡ διαταγὴ του ἦτον ἀνεπίδεκτος ἐκπληρώσεως.

Οἱ ναῦται ἐπτοημένοι προσέβλεψαν ἀλλήλους καὶ ἔμειναν ἀκίνητοι.

— Εἶναι ἀργὰ πλέον, εἶναι ἀργὰ, τὸ βλέπω καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος· δύναμις ἀνθρώπου δὲν ἔξαρκεῖ νὰ τοὺς σώσῃ.

— Αἱ! πλοῖον, ἐφώνησεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κνιστεᾶδ, διὰ φωνῆς πλήρους δεισιδαίμονος φόβου.

— Ἄς ἔλθῃ, ἄς φθάσῃ, ἀπεκρίθη πικρῶς ὁ νέος πλοίαρχος, δὲν θὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὰς καταστροφὰς τὰς ὁποίας τὰ στοιχεῖα ἤρχισαν.

— Ἐὰν τὸ πλοῖον αὐτὸ εἶναι ἀληθινόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποπλοίαρχος, χρεωστούμεν νὰ τὸ πλησιάσωμεν· πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ ὁμιλήσωμεν πρὸς αὐτὸ, ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἀκούσῃ ἕνεκα τοῦ ἀνέμου.

— Κάλιον θάνατος παρὰ νὰ ὁμιλήσω πρὸς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, ἐψιθύρισεν ὁ Οὐίλντερ. Τὸ πλοῖον αὐτὸ φθάνει ταχέως πρὸς ἡμᾶς, προσέθηκεν ἔπειτα ἀποταθεὶς πρὸς αὐτόν.

— Ναὶ ναὶ, κύριε, πολὺ ταχέως, ἀπεκρίθη ὁ πηδαλιούχος.

— Ἰποχώρησε, ἐπάνω ὅλοι, εἶπεν ὁ πλοίαρχος ἴσως μᾶς προσπεράσει ἕνεκα τοῦ σκότους, πῶρα ὅπου οἱ ἱστοὶ μας ἀπωλέσθησαν. διὰ καὶ οὐκ

— Διὰ τῆς κινήσεως ταύτης τὸ ἐμπορικὸν πλοῖον τῆς Βριστόλης ἐξέκλινε τῆς γραμμῆς τὴν ὁποίαν ἠκολούθει τὸ ξένον πλοῖον. Τοῦτο δὲ προύχωρσεν ἐν μέσῳ τῆς ὁμίχλης συνεσταλμένα ἔχων ὅλα του τὰ ἱστία, καὶ ἐν τάξει τοὺς ἰστούς καὶ τὰς κεραίαις. Οἱ ναῦται τῆς Καρολίνης ἐφοβήθησαν ἐπὶ μίαν στιγμὴν μήπως πέσῃ ἐπάνω των ἔνεκα τοῦ ψηλαφητοῦ σκότους· καὶ ἐζήτησαν νὰ ἀνάψωσι φανούς.

— Καὶ ἐκτὸς τούτων ἀρκούντως μᾶς βλέπει, εἶπεν ὁ Οὐίλδερ.

— Τὸ πλήρωμα ἔσται, τὸ μυστηριώδες πλοῖον τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοσούτου ἔβλεπον δὲν ἀπείχε πλέον ἀπ' αὐτῶν παρὰ ἑκατὸν μόνον πόδας. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε ἄνωθεν κατὰ τῶν κυμάτων καὶ ἐκράτει ἀκίνητα σχεδὸν τὰ κύματα ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτῶν, ἐνόμιζες δὲ ὅτι ἡ θάλασσα εἶχε μεταβληθῇ αἰφνης εἰς λίμνην πεπαγωμένην. Ἐὰν κατὰ τύχην κύμα τι ὑψοῦ το ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὁ ἀνεμοστρόβιλος μετέβαλλεν αὐτὸ εἰς ἀπρόν. Τὸ ξένον πλοῖον πλησιέστιον σχεδὸν, ὥλισθαίνε διὰ τῶν ὑδάτων μετὰ ταχύτητα νέφους διωκόμενον ὑπὸ τῆς θυέλλης, οὐδὲν δὲ σημεῖον ζωῆς ἐφαίνετο ἐπ' αὐτοῦ. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίασεν, ὁ Οὐίλδερ εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἀνησυχίας του, μόλις ἐτόλμα νὰ ἀναπνεύσῃ· ἀλλ' οὐδὲν εἶδεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἐχθροῦ, οὔτε μορφήν ἀνθρώπου, οὔτε περιέργον ὀφθαλμῶν, οὔτε σημεῖον ἀναγνώσεως· τὸ ἀγνωστον πλοῖον παρῆλθεν ἐνώπιον αὐτῶν ὡς σκιερὰ ὀπτασία, καὶ μετ' ὀλίγον ἔπεσεν ὑπὸ νύκτα.

— Αὐτὸ χάνεται ἐν μέσῳ τῆς ὁμίχλης! ἐβόησεν ὁ Οὐίλδερ, ὅστις ἐφαίνετο χαίρων κρυφίως διότι ἐγκατελείπετο μόνος.

— Εἰς τὴν ὁμίχλην ἢ εἰς τὰ σύννεφα, ἀπεκρίθη ὁ Κνιστεᾶδ.

— Εἰς τοὺς οὐρανούς ἢ εἰς τὰ σύννεφα, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλδερ, ὀλίγον μὲ μέλει, ἀρκεῖ νὰ χαθῇ ἀπ' ἐμ-προσθέν μας.

— Καθὼς κατήντησε τὸ ἰδικὸν μας πλοῖον, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος, οἱ περισσότεροι ναῦται θεωροῦσιν ὡς εὐτυχίαν των τὸ νὰ βλέπωσι ξένον πλοῖον.

— Οἱ ἄνθρωποι πολλάκις τρέχουσιν εἰς τὸν ἀφρονισμόν των παραγνωρίζοντες τὸ συμφέρον των ἃς φύγῃ τὸ πλοῖον αὐτὸ ἀπὸ πλησίον μας, σοῦ λέγω, καὶ μεγάλην εὐχαριστίαν θὰ κάμω εἰς τὸν Θεόν. Μᾶς ἐπέρασε πλέον, καὶ τώρα ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ διαρκέσῃ ἡ θυέλλα αὕτη ἕως τὸ πρῶν.

Ὁ Κνιστεᾶδ διεταράχθη καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τὸν πλοίαρχον βλέμμα δυσπιστίας καὶ θαυμασμοῦ. Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ δεισδαίμονος τούτου ἀνθρώπου, προφανῆς ἀπόνοια ἦτο τὸ νὰ παρακαλῇ τις τὴν διάρκειαν τῆς θυέλλης, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήντλει ἡδὴ ὅλην αὐτῆς τὴν μανίαν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Οὐίλδερ κτυπῶν σπασμωδικῶς τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἄλλης· ἃς πνεύσῃ, δὲν ζήτῳ τίποτε ἄλλο εἰμὶ ἄνεμος.

Ὅλαι αἱ ὑπόνοιαι τοῦ ὑποπλοίαρχου περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πλοίαρχου ἐπεκυρώθησαν ὑπὸ τῶν λόγων τούτων, διό ἀπεχώρησε σιωπηλῶς ὅπως ἐνω-

θῇ μετὰ τοῦ λοιποῦ πληρώματος πεπεισμένος πλέον περὶ τῆς ὁρθότητος τῆς ἰδέας του.

Κεφάλαιον ΙΖ'.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ὁ Οὐίλδερ διέμεινεν ἄγρυπνος, ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς Καρολίνης, μόνους δὲ βοηθοὺς εἶχε δύο ἐμπείρους ναύτας τοὺς ὁποίους διώρισεν εἰς τὸ πηδάλιον, διότι ἀνάγκην εἶχε τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ ἐπιστασίας ὅπως διασώσῃ τὰ λείψανα τοῦ δυστυχοῦς πλοίου ἀπὸ τοῦ νὰ γένωσι βορὰ τῶν κυμάτων. Ἄμα τὰ σκότη τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτὸς ἤρχισαν ἀραιούμενα, ὁ ἄνεμος ἐπαισθητῶς ἐκόπασεν, ἄστατος δὲ αὖρα διεδέχθη κατ' ὀλίγον αὐτὸν καὶ ἡ γαλήνη ἐξωμάλυνεν ἐπὶ τέλους τὴν τεταραγμένην τοῦ Ὡκεανοῦ ἐπιφάνειαν.

— Εἰς τὰς ἀντλίας, εἶπεν ὁ Οὐίλδερ, μετρήσατε τὸ ὕδωρ καὶ κενώσατε τὸ πλοῖον.

Οἱ ναῦται μετὰ βραδύτητος καὶ μόλις συγκατένευσαν νὰ ὑπακούσωσιν, ὁ δὲ Κνιστεᾶδ πρὸς δὴ ὁ Οὐίλδερ ἀπετάθη, δίδων τὴν διαταγὴν ταύτην, ἔρριψε βλέμμα ἀπειλητικὸν σχεδὸν ἐπὶ τοῦ πλοίαρχου καὶ ἀπεκρίθη.

— Μόνη ἡ μαγεία δύναται νὰ κενώσῃ τὸ πλοῖον τὸ ὁποῖον εἶναι μισογεμάτον σχεδὸν ἀπὸ τὰ ὕδατα.

— Ἀδιάφορον! εἰς τὰς ἀντλίας, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Οὐίλδερ, διατάξετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐξαντλήσωσι τὸ ὕδωρ τοῦ πλοίου.

Ὁ Κνιστεᾶδ διεβίβασε τὴν διαταγὴν, ἀλλ' οἱ ναῦται ἠρνήθησαν νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ ἐπίπονον τοῦτο ἔργον. Ὁ πλοίαρχος ἐκάλεσε δύο ἐξ αὐτῶν κατ' ὄνομα καὶ ἐπειράθη νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ διὰ τὴν ἀπειθεῖαν των καὶ νὰ παραστήσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπίεγρυσαν ἀνάγκην τοῦ ἔργου· ἀλλ' οὐδὲν ἤττον ἠρνήθησαν καὶ παρεγώρησαν τὸν λόγον εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον, ὅπως οὗτος διεξηγήσῃ τὰς στασιαστικὰς αὐτῶν ἰδέας.

— Τίς ἡ ἀνάγκη ἀντλιῶν εἰς τοιοῦτον πλοῖον; εἶπε πλησιέστες ὁ Κνιστεᾶδ καὶ μειδιῶν σαρκαστικῶς ἔπειτα ἀπὸ τὴν νύκτα τὴν ὁποίαν ἐπεράταμεν, κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θὰ ἀπορήσῃ ἐὰν ἰδῇ τὴν Καρολίαν νὰ ἐκβάλλῃ τὰ κύματα τὰ ὁποῖα κατέπιεν, ὡς τὰ κῆτη τοῦ Ὡκεανοῦ.

— Τί δηλοῖ τοῦτο; εἶπε τότε ὁ Οὐίλδερ, προσβλέψας ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν ὑποπλοίαρχον. Σὺ ὑποπλοίαρχε, σὺ τολμᾷς εἰς τοιαύτην ὥραν νὰ δίδῃς τὸ παράδειγμα τῆς ἀταξίας εἰς τὸ πλοῖον;

Ὁ Κνιστεᾶδ ὀπισθοδρόμησεν ἀπέναντι τοῦ Οὐίλδερ, τὰ χεῖλη του ἀνεκινήθησαν, ἀλλ' οὐδεμίαν καταληπτὴν ἀπόκρισιν ἔδωκε. Ὁ Οὐίλδερ τὸν διέταξε καὶ πάλιν νὰ φέρῃ τοὺς ναύτας εἰς τὰς ἀντλίας, ἀλλ' ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπεκρίθη ἡδὴ δι' ἀρνήσεως ὀριστικῆς. Τότε ὁ Οὐίλδερ ἔχασε πλέον τὴν ὑπομονὴν καὶ σφοδρῶς ἀπαθήσας αὐτὸν τὸν ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Τὸ τόλμημα τοῦτο ἔρριψεν εἰς ἀμηχανίαν τὸ πλήρωμα. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ συνελθόντες καὶ ἀμοιβαίως παροτρυνόμενοι ὤρμησαν

πάντες κατὰ τοῦ πλοιάρχου μόνου καὶ ἀνυπερασπί-
στου. Κραυγὴ ὅμως ἐξεληθούσα τῆς πρύμνης ἀνεχάι-
τισεν αὐτοὺς· τὴν κραυγὴν ταύτην εἶχεν ἀφήσει ἡ
Γερτρούδη καὶ τοιαύτην ἐπιρρόην εἶχεν ὥστε κατέ-
βαλε διὰ μιᾶς τὴν μανίαν τῶν θαναύσων αὐτῶν ἀν-
θρώπων τῶν ὁποίων τὰ πάθη εἶχον ἀποπτύσει τὸν
χαλινόν.

Ἀγρυπνήσασαι ἐπὶ πολὺ, ἡ Γερτρούδη καὶ ἡ σύ-
νοδός της δὲν εἶχον δυνήθῃ νὰ ἀνθεξῶσι μέχρι τέ-
λους εἰς τὸν κόπον καὶ κατεκλίθησαν· ἐγερθεῖσαι
δὲ μετ' ὀλίγον καὶ ἀναβᾶσαι εἰς τὸ κατὰστρωμα ἐν
καταπλήξει· εἶδον τὴν στασιαστικὴν ἐκείνην σκηνήν.

Τί τρέχει; ἠρώτησε διὰ τρεμούσης φωνῆς ἡ κυ-
ρία Οὐίλν.

— Ἔχομεν στάσιμ, κυρία, ἀνάνδρον στάσιμ, εἴ-
πεν ὁ Οὐίλνερ τοῦ ὁποίου οἱ μὲν φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ
ἠπείλουν τοὺς ἀντιπάλους, τὸ δὲ μέτωπον ἦτο ζο-
φερόν ὡς ἡ θύελλα τὴν ὁποίαν εἶχον διαφύγει.

— Ἀκούσατε κυρία, ὑπέλαβεν εἰπὼν τραχέως
ὁ ὑποπλοίαρχος Κνιστεᾶδ· τὴν νύκτα ταύτην εἶδα
καὶ οὐρανὸν καὶ θάλασσαν ἄνω κάτω ὅσον δὲν τοὺς
εἶδα ποτέ. Ἐνῷ ἐν πλοῖον ἔτρεχε μὲ οὐρίον ἀνε-
μον, ἐλαφρόν ὡς πουλίον, ἔχον ὅλα του τὰ ἰστία
ἐπάνω, ἄλλο πλοῖον ἠναγκάσθη νὰ ῥίψῃ εἰς τὴν θά-
λασσαν ὅλους τοὺς ἰστούς.

— Ἀλλὰ τοῦτο δικαιολογεῖ τάχα τὴν βίαν καὶ
τὴν ἀταξίαν τὴν ὁποίαν βλέπω; ἠρώτησεν ἡ παιδα-
γωγός. Τὸ πλοῖον λοιπὸν αὐτὸ εἶναι πεπρωμένον νὰ
ὑποφέρῃ πάσας τὰς δυστυχίας;
Κυρία Οὐίλνερ συγκατανεύετε πλέον νὰ μοῦ ἐξηγή-
σητε τὰ διατρέχοντα;

Κυρία, ἀπεκρίθη πικρῶς ὁ Οὐίλνερ, ἐνθυμείσθε;
σὰς εἶχα εἰδοποιήσει περὶ τοῦ κινδύνου.

— Ἀ! μάλιστα, ἐπανέλαβεν ὁ ὑποπλοίαρχος,
καὶ ὁ διάβολος ὅταν τὸν ἀναγκάσουν, γίνεται τίμιος
ἄνθρωπος, καὶ ἔχομεν περὶ τούτου πολλὰς ἀποδεί-
ξεις. Καὶ κατὰ πρῶτον ἔχομεν τὸ πείσιμον τοῦ πα-
λαιοῦ μας πλοιάρχου, ἔπειτα τὸ περιστατικὸν τοῦ
γέροντος ἐκείνου ἀλιέως καὶ ἔπειτα τὴν ἀποπομπὴν
τοῦ ἀξίου ναυκληρου μας· ἔπρεπε νὰ μὴ ξεκινήσωμεν
ἡμεῖς καθόσον μάλιστα ἦτο παρασκευῇ, ἔπρεπε μά-
λιστα τὸ κυριώτερον νὰ μὴ δεχθῶμεν εἰς τὸ πλοῖον
πλοίαρχόν ἄγνωστον καὶ νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς αὐ-
τόν. Τώρα πλέον ἔγινε ποῦ ἔγινε· τὸ πλοῖον γεμί-
ζει νερά, καὶ ὅπου καὶ ἂν ᾖναι καταβυθίζεται ὑπάρ-
χει ὅμως ἀκόμη μέσον σωτηρίας.

— Καὶ ποῖον μέσον; ἠρώτησεν ἡ πρεσβύτις ῥί-
ψασα βλέμμα ἀποθεαβρῦμένον ἐπὶ τῆς ὥχρας καὶ
προσεκτικῆς νεανίδος. Μέλλομεν λοιπὸν νὰ χαθῶμεν
ἀδοκίμητοι; δὲν ὑπάρχει κανὲν πλοῖον ἄλλο νὰ μᾶς
σῶσῃ;

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάττῃ ἀπὸ τὰ ξένα πλοῖα,
ἀνέφωνσεν ὁ Κνιστεᾶδ. Ἡ μεγάλη λέμβος κρέμεται
εἰς τὴν πρύμνην, ἡ δὲ ἀμερικανικὴ ἠπειρος ἀπέχει
ἀπὸ ἐδῶ ἕως σαράντα λεῦγας πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ,
ἐκτὸς ἂν μετατοπισθῇ καὶ αὕτη ἕως αὐρίον, καὶ δώ-
δεκα δυνατοὶ κωπηλάται ἡμποροῦν νὰ φέρουν τὴν
λέμβον εἰς τὴν ξηράν.

— Προτείνετε λοιπὸν νὰ ἀφήσωμεν τὸ πλοῖον;
ἠρώτησεν ἡ κυρία Οὐίλν.

— Μάλιστα, κυρία· τὸ συμφέρον τῶν ἰδιοκτη-
τῶν τοῦ πλοίου εἶναι ἱερὸν διὰ πάντα τίμιον ναύ-
την, ἀλλ' ἡ ζωὴ εἶναι πολυτιμότερα ἀπὸ χρυσίον.

— Γεννηθεῖτω τὸ θεῖλημα τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ἡ
πρεσβύτις· ἀλλὰ ἐσθαίως καμμίαν βίαν δὲν μελε-
τᾷτε κατὰ τοῦ πλοιάρχου σας, ὅστις, εἰμαι πεπει-
σμένη, ἐφέρθη ὡς ἄνθρωπος τίμιος καὶ ἱκανὸς εἰς
περιστάσεις δεινοπάτας.

Ὁ Κνιστεᾶδ δὲν ἀπεκρίθη ἡ δὲ γογγυσμοῦ
ἀκαταλήπτου· ὑπῆγε δὲ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν
λοιπῶν ναυτῶν, οἵτινες, μετὰ βραχείαν διάσκεψιν
ἔρριψαν τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετέφε-
ρον εἰς αὐτὴν ζωοτροφίας καὶ ἄλλα χρειώδη.

— Ὅσοι χριστιανοὶ εἶναι εἰς τὸ πλοῖον, εἶπε
τότε ὁ ὑποπλοίαρχος, ἄς καταβῶν εἰς τὴν λέμβον·
ὅσοι δὲ ἔχουν ἀκόμη ἐμπιστοσύνην εἰς ἄλλους ἄς
μείνουν μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ θὰ καλοπεράσουν.

Τὰς προτοίμασίας ταύτας εἶχε παρατηρήσει ὁ
Οὐίλνερ μετὰ σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως. Οὐδαμῶς
ὅμως εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἀξιοπρέπειάν του, ἀλλ'
ἐφαίνετο μᾶλλον ὡς ἄνθρωπος ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ
διατάξῃ περὶ τῆς τύχης τῶν ἄλλων, ἢ ὡς δυστυ-
χῆς ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας ὄχλου θαναύ-
σου καὶ στασιαστικοῦ.

— Οὕτως λοιπὸν, εἶπεν ὁ Οὐίλνερ ψυχρῶς ὁ σκο-
πὸς σας εἶναι νὰ ἐγκαταλείψητε τὸ πλοῖον καὶ νὰ
παραβῆτε ὅλα σας τὰ χρέη;

Ὁ ὑποπλοίαρχος, καὶ τοι θριαμβεύων, ὥπισθο-
δρόμησεν ἐκ φόβου ἀπέναντι τοῦ Οὐίλνερ καὶ ἀπε-
κρίθη.

— Σὺ, ὁ ὁποῖος ἠξεύρεις νὰ διοικῇς πλοῖον χω-
ρὶς πλήρωμα δὲν ἔχεις βέβαια ἀνάγκην λέμβου.
Ἀλλ' ὅμως ποτέ ἄς μὴν εἰπωθῇ ὅτι σὲ ἀφήσαμεν
χωρὶς μέσον τοῦ νὰ δυνήθῃς νὰ φθάσῃς εἰς τὴν ξη-
ράν. Σὺ ἀφίνομεν τὴν σαλοῦπαν.

— Τὴν σαλοῦπαν! ἐπανέλαβεν ὁ Οὐίλνερ, ἀλλὰ
ἠξεύρεις ὅτι χωρὶς ἰστῶν ὅλα ὅλων ἡμῶν αἱ δυνάμεις
δὲν ἐξαρκοῦν νὰ τὴν σηκώσωσιν οὐδὲ κατὰ ἓνα δά-
κτυλον ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα.

— Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐσήκωσαν τοὺς ἰστούς τῆς
Καρολίνης ἀπὸ τὰς θέσεις των καὶ τοὺς ἔρριψαν εἰς
τὴν θάλασσαν, αὐτοὶ ἡμποροῦν νὰ τοὺς ἐβάλουν πάλ-
ιν εἰς τὸν τόπον των, ἀπεκρίθη ναύτης τις διερ-
μηνεύς γενόμενος τῶν ἰδεῶν τῶν δεισιδαιμόνων συν-
τρέφων του. Μετὰ μίαν ὥραν ἀφ' οὗ ἀναχωρήσω-
μεν, μία μηχανὴ θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ διορθώσῃ ὅλας
τὰς ζημίας αἱ ὁποῖαι ἔγιναν καὶ οὕτω θὰ δυνήθῃς
νὰ ἐξακολουθήσῃς τὸν δρόμον σου.

Ὁ Οὐίλνερ δὲν κατεδέχθη νὰ ἀποκριθῇ, ἐβάδιζε
δὲ διὰ τοῦ καταστρώματος σύννοος μὲν ἀλλ' ἥσυ-
χος καὶ ἀτάραχος. Ἐν ταῦτοις οἱ ναῦται, φερόμενοι
ὑπ' ἀκατασχέτου ἐπιθυμίας νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ
πλοῖον, κατεβίβασαν εἰς τὴν λέμβον τὸν πληρω-
μένον των πλοίαρχον. Αἱ δύο γυναῖκες, περιφροβί,
ἐπέισθον ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ καθυσυχάσωσι τοὺς
τετυφλωμένους ἐκείνους ἀνθρώπους. Ἡ πρεσβύτις

συνέλαβε τότε τὴν ἰδέαν νὰ ἀποταθῇ πρὸς τὸν πλοίαρχον Νικὸλ· ἀλλ' οὗτος, περιτετυλιγμένος εἰς τὰ ἐφαπλώματά του, ἐφαίνετο παραδεδομένος εἰς τὴν ὀδύνην του, ὥστε τίποτε δὲν ἠλπίζετο οὐδὲ παρ' αὐτοῦ.

— Τί θὰ πράξωμεν; ἠρώτησε τότε ἡ πρεσβύτις τὸν νέον πλοίαρχον.

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη οὗτος· φαίνεται ὅτι θὰ διευθυνθῶσιν εἰς τὴν ξηράν· εἰκοσιτεσσάρων ὥρων γαλήνη τοὺς ἀρκεῖ διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν γῆν, ἐκτὸς ἂν αἰρινιδίως πνεύσῃ ἄνεμος νοτιοδυτικός.

— Καὶ τὸ πλοῖον;

— Ἐὰν ἐγκαταλειφθῇ θὰ βυθισθῇ μετ' ὀλίγον.

— Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ ὁμιλήσω ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τὰς σιδηρὰς αὐτὰς καρδίας. Ἡ πρὸς σέ συμπάθειά μου πάντοτε αὐξάνει κύριε Οὐίλντερ, καὶ εἰς μυρίους κινδύνους προτιμῶ νὰ ἐκτεθῶ παρὰ νὰ σέ ἐγκαταλείψω.

— Σταθῆτε, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλντερ λαμβάνων αὐτὴν εὐσεβάστως ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἐγὼ ποτέ δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὸ πλοῖόν μου.

— Μὴ ἀποφασίζῃς· καὶ οἱ πεισματοδέστεροι χαρακτῆρες πολλάκις ἐκᾶμφθησαν, αἱ δὲ παρακλήσεις μου δυνάτον νὰ μεταπέσωσι τοὺς θαναύσους αὐτοὺς ναύτας.

— Ὑπάρχει ὅμως εἰς χαρακτῆρ ἀκαμπτos, ἀμετάπιστος, καὶ ἀρχαί τὰς ὁποίας δὲν θὰ δυνήθητε νὰ ἐκριζώσητε.

— Καὶ ποῖα ταῦτα;

— Τὰ ἐδικά μου.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε κύριε; Δὲν σὰς πιστεύω τόσοι παράφρονα, ὥστε νὰ παρασυρθῇτε ἐπὶ τοσοῦτον ἀπὸ αἴσθημα ἀπονειοημένου.

— Μήπως φαίνομαι παράφρων; ἠρώτησεν ὁ Οὐίλντερ τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον μὲ κατέχει ἔως εἶναι καὶ ἐσφαλμένος, ἀλλὰ ἐνεβρίζωθι πλέον εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ κατέστη ἔξω. Ἡ τιμὴ μὲ ἀποτρέπει τοῦ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἐμπιστευθέν μοι πλοῖον, ἐν ὅσῳ σώζεται μία του σάνις.

— Ἀλλ' εἰς τοιαύτην κρίσιν, εἰς τί θὰ σὰς ὤφελισι ἡ ἀφροσύνη σας;

— Εἰς τίποτε, συμφωνῶ καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλντερ μειδιάσας μελαγχολικῶς· θὰ ἀποθάνω διὰ τὴν δειξά εἰς τοὺς μετ' ἐμὲ πῶς πρέπει νὰ κάμνωσιν τὸ χρέος των.

— Ἡ Γερτρούδη καὶ ἡ παιδαγωγὸς προσέβλεψαν ἐν συμπαθείᾳ μεγίστῃ τὴν ζωῆράν καὶ ἀποφασιστικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Οὐίλντερ, τοῦ ὁποίου τὸ θάρρος τὰς ἐνέπλησε θαυμασμοῦ. Συγκρίνουσα τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν στασιαστῶν, ἡ κυρία Οὐίλντερ ἐδίστασε ν' ἀποχωρισθῇ αὐτοῦ καὶ νὰ λάβῃ θέσιν μεταξὺ τῶν ἄλλων.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φωτίσῃ μὲ τὴν σοφίαν του! ἀνεφώνησεν αὐτὴ, δὲν γνωρίζω τί μέρος νὰ λάβω. Ὁμιλήσατέ μας, κύριε Οὐίλντερ, συμβουλευσάτέ μας ὡς ἡθέλετε συμβουλευσεῖν τὴν μητέρα ἢ τὴν ἀδελφὴν σας.

— Ἐὰν εἶχα συγγενεῖς τόσοι στενοὺς καὶ φιλ-

τάτους, τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν ἤθελε μὰς ἀποχωρήσει εἰς τοιαύτην κρίσιν περιστάσιν.

— Ὑπάρχει καμμία ἐλπίς διὰ τοὺς μένοντας εἰς τὸ πλοῖον;

— Πολλὰ ὀλίγη.

— Καὶ εἰς τὴν λέμβον;

Ὀλόκληρος στιγμὴ παρῆλθε πρὶν ὁ Οὐίλντερ ἀποκριθῇ. Παρετήρησε προσεκτικῶς τὸν Οὐρανὸν τὴν ἀπομεμακρυσμένην ἡπειρον. Οὐδὲν προγνωστικὸν τοῦ καιροῦ διέφυγε τὴν ὀξυδερκειάν του, αἱ δὲ διάφοροι συγκινήσεις αἱ κατέχουσαι τὴν καρδίαν του διεγράφησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

— Ὁρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν, τὸ πολυτιμότεον τοῦτο τοῦ ἀνθρώπου κτῆμα, ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς σταθερᾶς, ὀρκίζομαι εἰς τὸ ἱερὸν χρέος τὸ ὁποῖον πᾶς ἄνθρωπος ἔχει εἰς τὸ νὰ συμβουλευῇ τὸ καλὸν εἰς τὸ πλησίον του καὶ νὰ τὸν προστατεύῃ, ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν καιρὸν. Πιστεύω δὲ ὅτι ἀσφαλέστερος θέλει εἶσθαι τις ἐπὶ τοῦ ναυαγοῦντος τούτου πλοίου, παρ' ὅσον εἰς τὴν λέμβον αὐτὴν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ξηράν.

— Ἄς μείνωμεν λοιπὸν, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, καὶ τὸ αἶμα ἀνέβη εἰς τὰς ὠχρὰς παρειάς της.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, ἐβόησεν ὁ Κνιστεᾶδ, ἐκαστὴ στιγμὴ τῆς ἡμέρας εἶναι δι' ἡμᾶς ἐβδομάς ζωῆς, ἐκαστὴ στιγμὴ γαλήνης, ἔτος ὀλόκληρον. Καταβῆτε, ἡ σὰς ἀφίνομεν.

— Κάλλιον θάνατος ἀπεκρίθη ἡ νεάνις, παρὰ ζωὴ μὲ τοιοῦτους ἀθλοῦς.

Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ἠκούσθη ὁ τακτικὸς καὶ μεμετρίμενος τῶν κωπῶν δοῦπος, διασχίζουσῶν τὰ ὕδατα, καὶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη τοῦ πλοίου ἐξ ῥωμαλέων ναυτῶν κωπηλατούντων. Τότε οἱ δυσταγμοὶ τῆς πρεσβυτιδος ἔπαυσαν.

— Σταθῆτε, ἐφώνησε, λάβετε τὸ παιδίον μου μόνον καὶ ἀφήσατε ἐμέ.

Ἀλλ' ὁ ὑποπλοίαρχος Κνιστεᾶδ δὲν ἀπεκρίθη εἰμὴ διὰ νεύματος τῆς χειρὸς καὶ τινων λέξεων ἀκατάληπτων ἀπαγγελλευσῶν διὰ τόνου φωνῆς χονδροῦ καὶ θαναύσου. Μετ' ὀλίγον δὲ τὰ πεισματώδη πρόσωπα τῶν ναυτῶν ἐξηφανίσθησαν ἐν τῇ ἀποστάσει ἡ δὲ ἀπάγουσα αὐτοὺς λέμβος βαθυμῆδον σμικρυνομένη δὲν ἐφαίνετο πλέον παρὰ ὡς μαῦρον σημεῖον ἀφανιζόμενον καὶ ἀναφανιζόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κατὰ τὴν φορὰν τῶν κυμάτων. Οἱ δυστυχεῖς ἐγκαταλειφθέντες ἠκολούθησαν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν οἰχομένην λέμβον ἄρνοι καὶ σιωπηλοί. Αὐτὸς ὁ Οὐίλντερ τότε μόνον ἀπέστρεψεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅτε πλέον ἐχάθη εἰς τὸν ὀρίζοντα ἡ ἐλαφρὰ εἰκὼν τῆς λέμβου. Προσέβλεψε τότε τὰς ταιλαιπύρους γυναῖκας, καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον ὡς ἵνα συνεντρώσῃ τὰς ἰδέας του. Ἐφρίττεν ἀναλογιζόμενος τὴν εὐθύνην τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε συμβουλευσας τὰς γυναῖκας νὰ μείνωσιν· ἀλλ' ἡ ταραχὴ του ταχέως διεσκεδάσθη καὶ ἀνέλαβε τὴν ψυχρότητα του.

— Ἐφυγαν! εἶπε τότε βαθὺν ἀφείς στεναγμόν.

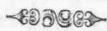
— Ἐφυγαν! δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς εἶπεν

ἡ πρεσβυτής ἐλέπουντα μετ' ἀγωνίας τὴν λειποψυχοῦσαν σχεδὸν μαθήτριάν της.

Τὸ ἐλέμμα τὸ ὁποῖον ὁ Οὐίλντερ ἠτένισεν ἐπὶ τὴν ὥραιάν ταύτην καὶ δειλὴν κόρην δὲν ἦτον ὀλιγώτερον τοῦ τῆς κυρίας Οὐίλλης τρυφερὸν καὶ ἐκκραστικόν. Τὸ μέτωπόν του κατέστη σύννου, τὰ χεῖλη του ἐσφίχθησαν, καὶ εἰς θαθεῖς θυθισθεῖς διαλογισμούς ἐπειράθη νὰ συναθροίσῃ πᾶσαν τὴν δύναμιν τῆς γονίμου αὐτοῦ φαντασίας καὶ τῆς πολυχρονίου πείρας του.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΔΕΥΚΗ ΒΩΛΙΟΥ.

(Συνέχεια ὅρα Φυλλ. 69.)

Γ'.

Ὁ Μαρσὼ εὗρεν εἰς τὴν θύραν ἀπόσπασμα ἐκ τριακοντα ἀνδρῶν, οὓς ὁ ἀρχιστράτηγος διέταξε νὰ ἱππεύσωσιν ὅπως τὸν συμπαραπέμψωσι μέχρι τῆς Νάντης. Ὁ Δουμάς τοὺς συνώδευσεν ἐπὶ τινὰ καιρόν· ἀλλ' ὡς λεύγην ἐκ τοῦ Χολλέτου, ὁ φίλος του ἐπέμενεν ἐπὶ πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ, καθόσον μακρότερα ἦτο κινδυνώδες νὰ ἐπανέλθῃ μόνος. Τοὺς ἀπεχαιρέτησε λοιπὸν, καὶ πάραυτα καλπάζων ἐχάθη εἰς γωνίαν ὁδοῦ τινος.

Ἐπειτα ὁ Μαρσὼ ἐπεθύμει νὰ εὑρεθῇ μόνος μετὰ τῆς νέας Βανδεανῆς. Εἶχε τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς της νὰ τῇ διηγηθῇ, καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ζωὴ αὕτη ὄφειλε νὰ ᾖται πλήρης αἰσθημάτων συμπαθείας. Ἐπληρώσε τὸν ἵππον του εἰς τὸν τῆς Λευκῆς.

— Λοιπὸν! τῇ εἶπε, ἤδη ὅτε εἴμεθα ἡττοὶ καὶ ἔχομεν μακρὰν ὁδὸν νὰ βαδίσωμεν, ὁμιλήσωμεν, ὁμιλήσωμεν περὶ ὧμων· εἰς τὴν τίς εἶσθε, ἀλλ' ὄχι καὶ ἄλλο τι. Πῶς ἐρέθητε εἰς τὴν συναθροίσιν ταύτην; Πῶς ἐσυνειθίσατε νὰ ἐνδύσεσθε ὡς ἀνὴρ; Ὁμιλήσατέ μοι ἐπὶ πολὺ περὶ ὧμων, περὶ τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Μαρσὼ, χωρὶς νὰ εἰδεύρῃ διατὶ, δὲν ἠδύνατο, ὁμιλῶν μετὰ τῆς Λευκῆς, νὰ μεταχειρίζεται τὴν δημοκρατικὴν γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς.

Ἡ Λευκὴ τότε τῇ ἐδιηγεῖτο τὸν εἶόν της· πῶς, νέα οὕτα ἡ μήτηρ της ἀπέθανε καὶ τὴν ἄφησεν ὅλως παιδίον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μαρκεσίου Βωλιού· πῶς ἡ ἀγωγή της, ἣν ἔλαβε παρ' ἀνδρὸς, τὴν ἐξοικειώσε πρὸς τὰς γυμνάσεις αἵτινες, ὅτε ἐξεβράχῃ ἡ ἐπανάστασις τῆς Βανδέας, ἐγένοντο αὐτῇ τόσον ὠφελίμοι καὶ τῇ ἐπέτρεψαν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν πατέρα της. Τῷ ἀνέπτυσσε ἅπαντα τὰ συμβάντα τοῦ πολέμου τούτου ἀπὸ τὴν στάσιν τοῦ Σαιν Φλωρεντίου μέχρι τῆς μάχης ἐνθα ὁ Μαρσὼ τῆς ἔσωσε τὴν ζωὴν. Ὁμίλησεν ἐπὶ πολὺ, ὡς τὴν παρεκάλεσε, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἰκούετο μεθ' ἡδονῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελείωνε τὴν διήγησίν της, παρετήρησαν

Εὐτέρπη τόμ. Η. φυλλ. 70.

εἰς τὸν ὀρίζοντα τὴν Νάντην, ἥς τὰ φῶτα ἔτρεμον ἐν τῇ ὁμίλῃ καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Μαρσὼ ἦτον εἰς τοὺς βραχίονας τῆς μητρός του.

Μετὰ τοὺς πρώτους ἀσπασμούς, ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του τὴν νέαν του σύντροφον τοῦ ταξιδείου· τινὲς λέξεις ἤρκεσαν νὰ ἐμπνεύσωσι συμπάθειαν τῇ μητρὶ του καὶ ταῖς ἀδελφαῖς του. Μόλις ἡ Λευκὴ ἐφανέρωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἐνδύματα τοῦ φύλλου της, καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ διεφιλονέκησαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τῇ χρησιμεύσωσιν ὡς θαλαμηπόλοι.

Ἡ διαγωγὴ αὕτη, ὅσον ἀπλὴ καὶ ἂν φανεταί κατὰ πρώτην ἔποψιν, περιποιεῖτο μεγάλην βαρύτητα ὡς ἐκ τῶν καιρικῶν περιστάσεων. Ἡ Νάντη ἑταράττετο ὑπὸ τὴν ἀνθυπαλίαν τοῦ Καρριέρου.

Ἔςον θέαμα εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς εἶναι τὸ ὅρᾶν ὀλόκληρον πόλιν αἰματοέσσαν ἐκυτῶν δηγμάτων ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου· ἐρωτᾷ τις ἐκ τὸν πόθεν προέρχεται ἡ δύναμις ἐκείνη ἡ ἐπιβάλλουσα θέλῃσιν ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἑκατομμυρίων ἀτόμων ἄτινα δεσπόζει, καὶ πῶς, ὅταν εἰς μόνος λέγει, «Θέλω,» δὲν ἀνίστανται ὅλοι, διὰ νὰ εἴπωσι, «Πολὺ καλὰ!.. ἀλλ' ἡμεῖς δὲν θέλομεν!» Καὶ τοῦτο διότι ὑπάρχει ἕξι ἐξουτελισμοῦ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν πολλῶν ὁμοῦ, διότι τὰ ἄτομα μόνον ἔχουσιν ἐνίοτε διαπύρους ἐπιθυμίας νὰ ᾖσιν ἐλευθέρα. Διότι ὁ λαὸς, ὡς λέγει ὁ Σακεσπῆρος, δὲν γνωρίζει ἄλλως νὰ ἀνταμείψῃ τὸν δολοφόνον τοῦ Καίσαρος ἢ ποιῶν αὐτὸν Καίσαρα. Ἰδοὺ διατὶ ὑπάρχουσι τύραννοι τῆς ἐλευθερίας, ὡς ὑπάρχουσι τύραννοι τῆς μοναρχίας.

Τὸ αἷμα λοιπὸν ἔρρεεν εἰς Νάντην εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ὁ Καρριέρος, ὅστις ἦτον εἰς τὸν «Ροβεσπιέρρον», τι ἡ θάινα εἰς τὴν τίγριν καὶ ὁ θῶς εἰς τὸν λέοντα ἐνεπλήσσετο ἐκ τοῦ καθαρωτέρου ἐκείνου αἵματος, φρονῶν ὅτι ἤθελε τὸ ἀποδώσει μεμυγμένον μετὰ τοῦ ἐδικοῦ του.

Ὑπῆρχον προσέτι νέοι τρόποι σφαγῆς ἡ λαιμητόμος θλάται ταχέως! ἐπενόησε τὰς καταποντίσεις πολλῶν ὁμοῦ, ὧν τὸ ὄνομα κατέστη ἀχώριστον τοῦ ἐδικοῦ του. Κατεσκευάσθησαν πλοῖα ἐπὶ τούτῳ ἐντὸς τοῦ λιμένος, γνωρίζοντες καὶ διὰ ποῖον σκοπὸν διότι τὰ εἶδον εἰς τὸ ναυπηγεῖον· τὰ πλοῖα δὲ ταῦτα τὰ εἴκροι ποδῶν μήκει· ἦσαν περιεργα καὶ πρωτοφανῆ ἐπειδὴ ἠνοίγοντο ἵνα καταθυθίσωσιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος τοὺς ἐπὶ τῇ τιμωρίᾳ ταύτῃ καταδικασμένους· καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς δοκιμῆς των συνέδραμε σχεδὸν τοσοῦτος λαὸς ἐπὶ τῆς ὁχθῆς, ὅσος ἔταν ῥίπτωσι πλοῖον μετ' ἀνθοδέσμην ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου του ἰστοῦ καὶ σημαίας εἰς ἅπαντα τὰ ἐπὶ κρήνην.

Ὡ! φεῦ τοῖς ἀνθρώποις οἴτινες, ὡς τὸν Καρριέρον, μεταχειρίζονται τὴν φαντασίαν των ἐπινοούντες διάφορα εἶδη βασάνων θανάτου, διότι κάθε μέσον πρὸς θράυσιν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εὐκόλον τῷ ἀνθρώπῳ. Δυστυχία ἐκείνοις οἴτινες, ἀνευ θεωρίας, κάμνουσιν ἀνωφελεῖς φόνους! εἰσὶν αἰτία ὥστε αἱ μητέρες ἡμῶν νὰ τρέμωσι προφέρονσαι τὰς λέξεις ἐπανάστασις καὶ δημοκρατία, ἀχώριστους δι' αὐτὰς, τῶν λέξεων σφαγῇ καὶ ὀλεθρος. Καὶ αἱ μητέρες